

ΕΙΣ ΡΩΒΕΡΤΟΝ ΤΟΝ
ΣΤΕΦΑΝΟΝ.

ΤΑΣ ΠΟΤ' Ι' ὕδαίης τε καὶ Ε' μάδος, ΛΥ' σονί-
ης τε

(Φεῦ, φεῦ,) Ἀ' ονίδας δειν' ἀπλαυνημένας,
Λεικέπ' ὄν μέσῃ Στεφανὸς ξεινίατο δῖος,
Ὁ Στεφανὸς, πάντων χαλκογράφων σέφανος.
Εἰσοκα μισοκάλων γυμναῖος πλῆθειν αἰδρωῶν
Πάμπολλ' ἀθλητῆς αἰὲ παλαιάσας ἔτη,
Λευκίαν μαρῶν ἰερῆς ἤλλαξε Γενεύης,
Ἀ' μοδαπῆς γάλας γαῖαν ἀμείψας ἐλῶ.
Καὶ κεί χαλκοβατῆ κέραις δόμον ἔννεα δείμας,
Εἰς μακάρων τελέως ὄλβιος ἦκε δόμους.
Αὐτὰρ δ' ὀππιαμένον πῶμα ξείνοιο λαβῆσαι,
Πλιώασατ' ἰδίοις δάκρυσιν Ἀ' ονίδες,
Ἐννέα τ' ἀμφὶ νέκυν ξένον ἤματα κροκύσασαί,
Τῆ δεκάτῃ χλοερῶ θάψαν ὅσι πεδίῳ.
Ὡς τ' ἀμάρταντον αἰεὶ, καὶ πάντα εἰς ἤματα ζῶντα,
Χαλκογράφων θάμην τὸν Στεφανὸν σέφανον.